

[Lisbet Hindsgaul.]

lovområde må behandles meget indgående i et udvalg, hvor de forskellige partirepræsentanter kan få lejlighed til at drøfte lovforslaget. Jeg skal blot tilføje, at lovforslagets gennemførelse vil koste 1 100 000 kr., og at staten bærer $\frac{1}{4}$ af udgiften til lønninger og kommunerne $\frac{3}{4}$, medens staten af udgiften til pensionering af distriktsjordemødrene betaler det halve og kommunerne det halve.

Herefter har jeg kun at tilføje, at jeg på mit partis vegne kan tilsige og vil tilsige vor støtte til de foreliggende to lovforslag, og at vi vil medvirke til, at begge lovforslag får en så hurtig gang gennem rigsdagen, som det er muligt.

Ingeborg Refslund Thomsen: Det foreliggende lovforslag giver en udmærket oversigt over en jordemoders rettigheder og pligter.

Jeg kunne i § 3 ønske indføjet et par ord om en eventuel supplerende uddannelse eller en prøve på jordemoderskolen for de jordemødre, der har fået deres uddannelse i udlandet. „Under særlige omstændigheder“, hedder det i § 3, medens der i bemærkningerne til samme paragraf tales om „ganske særlige omstændigheder“. Enten det nu skal hedde „særlige omstændigheder“ eller „ganske særlige omstændigheder“, bør kun en af delene gælde.

§ 4 gør ret og skel til begge sider. Den tilsiger at beskytte patienten mod en jordemoder, der af en eller anden grund ikke magter stillingen, og samtidig beskytter den jordemoderen mod anklager, der hviler på et for løst grundlag. Jordemødrene har ret til en meget grundig undersøgelse og bedømmelse af de anker, der måtte blive rejst imod dem.

Af hensyn til jordemødrene selv er det vist meget nyttigt, at det udtrykkeligt bliver fastslået i § 6, at jordemødrene ikke må behandle andre syge; de kan nu altid henvise til dette klare forbud, når de ude i hjemmene bliver plaget om at give gode råd mod andre sygdomme.

§ 10 forekommer mig lidt ulogisk. En jordemoder ønsker at ophøre med at praktisere; hun giver skriftlig meddelelse til sundhedsstyrelsen, og herefter tilkommer der hende ikke ret til at udøve jordemoderpraksis. Men så forekommer følgende sætning mig ganske overflødig:

„Herved frigøres hun for den i § 9 omhandlede pligt til at begive sig til fødende kvinder,“.

Så er der § 12, der omhandler betaling for jordemoderhjælp. Det er den korteste af alle paragrafferne, og med sine 23 ord siger den ingenting. Der må ikke fordres mere end en rimelig betaling. Og hvad er så en rimelig betaling? Ja, det står i bemærkningerne — som det ærede medlem hr. Dose også havde bemærket —, og her hedder det:

„Spørgsmålet om betalingens rimelighed henhører under domstolenes afgørelse“. Jeg tror, at ikke mindst jordemødrene selv ville foretrække mere faste takster. Det er ikke godt, når det hedder, at jordemødrene må fordre den betaling, hvorom de kan enes med vedkommende. Både jordemoderen og vedkommende kan have meget urigtige forestillinger om, hvad der i det enkelte tilfælde er en rimelig betaling. Hvorfor så ikke kort og godt sige: 1 pct. af den skattepligtige indkomst, dog ikke over 200 kr.? Disse diskussioner om honorarets størrelse — især når det ikke blev en dreng — skulle jordemoderen være forskånet for. Men det er vel en sag, som jordemødrenes egne organisationer må tage sig af. § 12 er efter min mening altfor intetsigende.

Lovforslaget om distriktsjordemødrene tilsigter bl. a. at sikre distriktsjordemoderen et passende arbejde, en passende løn, en passende pension og en passende bolig.

Selvom det ikke med 100 pct. lykkes at inddele landdistrikterne i cirkler med 100 fødsler til hvert område, er der betydningsfulde grunde, der taler for en nyordning af de gamle distrikter, som tiden ofte er løbet fra.

Hensynet til jordemoderen selv, de økonomiske grunde, kommer først i anden række. En ung og dygtig jordemoder kan ikke være tjent med at være, hvad man kalder „underbeskæftiget“. Hendes erfaring bliver ikke den samme, hendes færdighed lider derunder, og indtægtsmæssigt bliver det for trangt. Men jeg tror, det vil tage nogen tid, inden man når frem til at placere jordemoderen midt i det nytegnede distrikt. I mange tilfælde vil hun foreløbig blive boende lidt i udkanten; der ligger måske den gode og nye jordemoderbolig, som hun selv nødig flytter fra; først når hun selv føler den gene, der er forbundet med at bo lidt afsides, vil hun blive mere ivrig for at skifte bolig, hvis der byder sig en gunstig lejlighed. I de senere år er der opført gode jordemoderboliger rundt omkring. Jeg tror, de kommunale myndigheder vil være ret utilbøjelige til at give afkald på